

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Jana Dvořáka, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **M. G.**, zast. Mgr. Jaroslavem Větrovským, bytem Plzeň, Zahradní 22, adresa pro doručování Organizace pro pomoc uprchlíkům, Praha 7, Veletržní 24, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2006, č. j. 29 Az 24/2005 - 57,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 12. 2005, č. j. OAM-1343/VL-19-04-2005, rozhodl žalovaný tak, že azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje, a že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Citované rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu žalobou, v níž namítal, že žalovaný v předchozím řízení o udělení azylu porušil § 12 zákona o azylu. Žalobce dále poukázal na to, že již ve své žádosti o udělení azylu uvedl, že je v zemi původu členem opoziční strany RPG a byl jmenován vedoucím mládeže v místní pobočce strany. V roce 2003 byl během demonstrace zadržen a po dobu 8 měsíců vězněn. Po propuštění ve své činnosti pokračoval. Po nepokojích na začátku roku 2005, kdy se dozvěděl, že jeho jméno figuruje na seznamu hledaných osob, se rozhodl zemi původu opustit. Žalovaný dospěl k závěru, že jeho obavy před pronásledováním nejsou opodstatněné, tento závěr však považuje žalobce

za nesprávný. Poukázal na zprávu Ministerstva zahraničí USA o situaci lidských práv v Guineji, kde se uvádí, že během roku byli několikrát zadrženi členové opozice, např. v dubnu členové opoziční strany RPG. Zkušenost se zadržením měl i sám žalobce. S ohledem na to byly jeho obavy z dalšího zadržení po nepokojích v roce 2005 zcela odůvodněné. Žalovaný se jeho obavy snažil zpochybnit tvrzením, že podle údajů Ministerstva zahraničních věcí České republiky byla všem vězněným v této souvislosti udělena milost. Zpráva Ministerstva zahraničí USA ale uvádí, že během r. 2004 byli uvězněni političtí vězni v souvislosti s pučem v roce 2003 a jiní byli pro politické události roku 2003 zatýkáni. Žalobcovy obavy se však týkají nepokojů z roku 2005, jeho zatčení v roce 2003 má jen dokázat, že jeho obavy jsou opodstatněné. Na podporu svých tvrzení žalobce doložil dokumenty, které potvrzují jeho příslušnost k straně RPG a navrhl tyto listiny provést jako důkaz. Dále vyjádřil nesouhlas s postupem žalovaného i v případě výroku o neexistenci překážky vycestování. Citoval přitom z napadeného rozhodnutí: „...skutečnost, že se dozvěděl od svého bratrance, že jeho jméno je na seznamu osob v souvislosti se střelbou na prezidenta, samo o sobě nezakládá důvod k odůvodněným obavám z pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, a tudíž nebyly shledány ani důvody k udělení překážky vycestování...“. Zde žalobce připomenul rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podle něhož okolnosti stanovené jako překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu nejsou totožné s důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, je proto nezbytné, aby se jimi správní orgán i soud zabývaly samostatně. V odůvodnění rozhodnutí, jímž se stanoví, že se na určitou osobu nevztahují překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, je třeba samostatně posoudit skutková zjištění o situaci v zemi původu žadatele o azyl ve vztahu k okolnostem stanoveným jako překážky vycestování. Žalobce navrhl, aby soud z uvedených důvodů napadené rozhodnutí pro nezákonnost a vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že obavy žalobce vyplývají z ničím nepodloženého tvrzení, které měl z doslechu, že jeho jméno figuruje na seznamu hledaných osob, který měl být vypracován státem po pokusu o atentát na prezidenta Conteho dne 19. 1. 2005. Při pohovoru přitom žalobce výslovně uvedl, že se žádných aktivit v souvislosti s touto událostí neúčastnil. Žalovaný oprávněnost žaloby popřel a vyjádřil s ní nesouhlas. V průběhu správního řízení bylo podle žalovaného objasněno, že důvodem žalobcovy žádosti o udělení azylu je jeho tvrzení, že by mohl být za události z 19. 1. 2005 uvězněn. Žalovaný zhodnotil všechny výpovědi žalobce, porovnal je s informacemi o situaci v zemi původu, zejména s dostupnými informacemi o pokusu o atentát na prezidenta dne 19. 1. 2005, a dospěl k závěru, že žalobce podmínky pro udělení azylu nesplňuje. Žalobce a členové jeho mládežnické organizace se pokusu o atentát na prezidenta nezúčastnili, žalobce údajný seznam hledaných osob nikdy neviděl. Poté, co byl propuštěn z nemocničního léčení, když před tím byl jako jeden z tisíců lidí zadržen a osm měsíců vězněn, neměl do odjezdu z vlasti žádné problémy; o mírovém pochodu organizovaném stranou RPG v r. 2004, který byl rozeznán policií, hovořil při pohovoru jen obecně. Přestože žalobce tvrdí, že musel vycestovat z vlasti s falešným cestovním dokladem, stačil si s sebou vzít „kopie dokumentů, potvrzující jeho příslušnost k dané straně“. Tuto skutečnost uvedl zcela nově až v žalobě a dokonce navrhl tyto listiny provést jako důkaz. Žalobce se neprokázal žádným cestovním dokladem, ani falešným, měl jej „zapomenout“ v penzionu v Praze před podáním žádosti o udělení azylu. Ze záznamů cizinecké policie obsažených ve správním spise, jmenovaný vstoupil na území České republiky s pasem Guinejské republiky vystaveným na jiné jméno, s jiným datem narození a vízum ke vstupu do České republiky mu bylo uděleno na zastupitelském úřadu České republiky v Dakaru v Senegal. K námitce žalobce

o nedostatečném zhodnocení překážek vycestování odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí, když tuto existenci posuzoval zcela samostatně podle jednotlivých odstavců a písmen ustanovení § 91 zákona o azylu, a to na základě výpovědi žalobce, které porovnal s informacemi o situaci v zemi původu. Z uvedených důvodů navrhl správní orgán zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud v Hradci Králové shora označeným napadeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozsudku soud předně zrekapituloval průběh ústního jednání ve věci dne 30. 5. 2006. Žalobce uvedl, že průkaz dokladující jeho členství ve straně RPG mu zaslal jeho bratr až poté, co bylo vydáno rozhodnutí žalovaného, soudu předložil k nahlédnutí originál tohoto dokladu; soud po jeho zhlédnutí konstatoval, že se shoduje s jeho fotokopií, přiloženou k žalobě. K dotazům soudu žalobce vypověděl, že po svém zatčení v roce 2003 byl dovezen do centrální věznice ve městě Konakry, do cely pro dvě osoby. Někdy vězni dostali jídlo dvakrát denně, pokud však pouze jednou a na tuto skutečnost učinili dotaz, byli osočováni dozorcí. Jednou se stalo, že po takovém dotazu byl žalobce napaden vojákem, měl zhmožděnu celou pravou část hlavy a krku a utrpěl zlomeninu čelisti. Žádný pohovor ani výslech s ním v průběhu věznění proveden nebyl, po zranění byl hospitalizován a poté propuštěn. V průběhu věznění mu byla dvakrát povolena krátká návštěva rodičů, s nimiž hovořil malým okénkem ve dveřích; v rámci této návštěvy směl přijmout balíček se stravou. Jako hlavní důvod své přítomnosti na seznamu hledaných osob označil skutečnost, že je v zemi znám na základě vykonávané politické funkce. Zástupce žalobce pak uvedl, že považuje za potřebné v dané věci zdůraznit, že žalobce byl funkcionářem strany RPG – její mládežnické organizace, v roce 2003 byl po dobu 8 měsíců vězněn, v roce 2005 se dozvěděl, že figuruje na seznamu osob, o nichž bylo důvodné se domnívat, že budou uvězněny, protože nejsou pro činitele vládnoucího režimu přijatelné. Zde odkazuje zejména na materiál Vysokého komisaře pro uprchlíky, v němž je uvedeno, že opodstatněný strach a obavy nemusí být v určitém případě u žadatele podloženy vlastní osobní zkušeností. Vzhledem k věznění žalobce pak v dalších souvislostech nepovažuje za řádně zdůvodněnou neexistenci překážky vycestování, naopak, v tomto směru je daný výrok ve svém odůvodnění až nepřezkoumatelný, neboť žalobci hrozí v zemi jeho původu věznění. Nelze dále souhlasit ani s tím, že žalobcem prožitá situace nezakládá důvod k jeho obavám, žalobce je přesvědčen, že podmínky § 12 písm. b) zákona o azylu splňuje, neboť má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů. Tento strach je opodstatněný i s ohledem na situaci v zemi původu, která není demokratická, tyto skutečnosti jsou patrné ze zpráv, které o situaci v zemi původu žalovaný opatřil. O situaci v Guineji konečně hovoří i skutečnost, že volby v roce 2005 opět vyhrála vládní strana a její snaha o zastrašení opozice zesílila. Prezident země se dostal k moci prostřednictvím vojenského puče v roce 1984, později přistoupil ke změně ústavy, aby mohl kandidovat i v dalším volebním období. Jak žalobcovo předchozí uvěznění, tak i jeho přesvědčení, že se nachází na seznamu nežádoucích osob přispělo k tomu, že dalšího případného pronásledování v zemi nevyčkal. Soudem provedený důkaz svědčí o tom, že žalobci hrozí v zemi původu pronásledování, což s poukazem na obecnou represi představitelů opozice je důvodem pro udělení azylu. Z tohoto pohledu žalobce shledal napadené rozhodnutí nezákonným, navrhl jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení.

V průběhu soudního jednání pověřený pracovník žalovaného zdůraznil, že každá žádost o azyl je posuzována jednotlivě, zejména s ohledem na tvrzení žadatele.

Žalobce měl možnost vylíčit v průběhu řízení vše, co považoval za důležité, žádné důkazy však nepředložil. K dotazu, zda měl v zemi původu potíže z důvodu členství ve straně odpověděl, že nikoliv a na dotaz, proč se objevil na seznamu hledaných osob uvedl, že vláda považuje za nežádoucí všechny opoziční představitele. Do Guineje se v červnu 2005 vrátil představitel strany RPG Alpha Condé, byl vítán dvacetitisícovým davem a vláda nijak nezasáhla. O tom, že již v zemi není větších problémů hovoří i zpráva Ministerstva zahraničí USA. Konstrukce žalobce je proto nevěrohodná a žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V průběhu jednání soudu byl proveden důkaz předložený žalobcem, a to článek z tisku L'Observateur ze dne 26. 12. 2005, jehož originál zástupce žalobce předložil soudu k nahlédnutí. Z úředního překladu vyplývá, že článek s názvem „Atentát z Enco 5 proti prezidentským povídačkám“ uvádí, že byl nedávno spatřen v Abidjanu podezřelý č. 1 z atentátu proti osobě prezidenta republiky z 19. 1. 2005 v Enco 5, A. G. S.. Je zde fotografie M. G., významného zmizelého s tím, že události z Enco 5 šokovaly veřejné mínění tím, jak byla prováděna předběžná vyšetřování pod vedením bývalého ministra bezpečnosti Moussa Sampil, kdy byli mnozí vyslýcháni vojenskými osobami a jinými politickými činiteli na základě prostých udání. Někteří uchazeči o moc tak budou těžit z nabídnuté příležitosti k vyrovnání účtů, kriminalizující tím vedoucí činitele opozičních stran, které považují za překážku realizace osobních politických ambicí. Bylo vzkříšeno pronásledování a represe vedoucích činitelů a funkcionářů, domněle aktivních v rozkládání režimu, zejména v oblasti Enco 5, Koloma, Simbaya Gare atd., mezi nimi lze uvést případ vedoucího mládeže RPG z Matoto, M. G. (a dále uvedeni další), hledaní pověřenými vyšetřovacími orgány. Tito mladí lidé byli nuceni opustit své majetky a rodiny i domovy a vydat se do neznámé destinace. Politická angažovanost v Guineji jsou tak hotové galeje.

Krajský soud poté zdůraznil, že při svém rozhodování byl veden rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2006, č. j. Azs 75/2005 - 75, který se mimo jiné zabýval vztahem čl. 10 Ústavy k čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, a je v něm řečeno, že soud je i při aplikaci kogentních norem procesního práva vázán čl. 10 Ústavy; nesmí proto použít vnitrostátní procesní normu (zde § 71 odst. 2 věty třetí zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) obsahující zákaz rozšiřovat žalobu o další žalobní body po lhůtě pro její podání), pokud by její aplikace nutně a nevyhnutelně vedla k porušení zásady non-refoulement obsažené v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků či k zákazu vyhostit cizince do země, kde by byl vystaven hrozbě mučení či nelidského a ponižujícího zacházení či trestu, jež vyplývá z čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z judikatury Evropského soudu pro lidská práva tento článek vykládající. Žalovaný po podané žádosti žalobce o udělení azylu a po provedeném pohovoru neuvěřil žalobci, že jeho obava z dalšího pronásledování či věznění je odůvodněná, neboť tvrzení, že žalobce opustil zemi původu právě z uvedených obav na základě toho, že mu bylo sděleno, že se jeho jméno nachází na seznamu hledaných osob, nepovažoval žalovaný za věrohodné. V době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného neměl žalobce podle svých tvrzení k dispozici ani průkaz o svém členství ve straně RPG a s ohledem na datum citovaného výtisku novin pak nemohl mít k dispozici ani tento později navržený a provedený důkaz. Vzhledem k znění článku, u něhož je i žalobcova fotografie, dospěl soud k závěru, že jak obsah tohoto článku, tak i žalobcem předložený průkaz o členství v jím označené opoziční straně může mít zásadní význam jak pro posouzení důvodů vedoucích k případnému udělení azylu v České republice, tak i pro posouzení existence překážky vycestování. V odůvodnění zmíněného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak stojí, že v případě rozporu mezi ustanoveními čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení

uprchlíků a § 91 zákona o azylu, má aplikační přednost čl. 33 odst. 1 Úmluvy. Takto stanovená aplikační přednost norem obsažených v mezinárodních smlouvách spadajících do vymezení čl. 10 Ústavy přitom působí i vůči kogentním normám vnitrostátního obyčejného práva, a to normám hmotněprávním i procesním. Lze tak konstatovat, že pokud by striktní aplikace procesní normy, v daném případě § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s., krajským soudem vedla nevyhnutelně k tomu, že by byl žalobce vydán do země, kde by byl ohrožen jeho život či svoboda, nebo by byl vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu, musel by krajský soud od této kogentní procesní normy odhlédnout a přihlédnout k důkazům předloženým žalobcem i po lhůtě pro rozšíření žaloby o další žalobní body, jakkoli se jedná o postup zcela výjimečný už proto, že procesní norma v daném případě sleduje zejména zachování procesní rovnosti účastníků soudního řízení. V daném případě, na základě výše uvedených skutečností, přijal soud žalobcem nabízené důkazy, ač tyto nebyly a ani nemohly být správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy. Soud tak neshledal významné pochybení žalovaného v jeho rozhodovacím procesu, neboť žalobce na důkaz svých tvrzení nebyl schopen podat věrohodné důkazy, dokonce neměl ani žádný osobní doklad k prokázání své totožnosti; v mezidobí se však jeho důkazní situace změnila zásadním způsobem, a to zejména i v tom směru, že citovaný tisk ze země původu žalobce popisuje situaci ohledně postavení představitelů opozičních stran. Soud tak pokládal v dané věci za nezbytné, aby se správní orgán seznámil se skutečnostmi uvedenými v soudem provedených důkazech a situaci žalobce znovu na základě těchto skutečností zhodnotil, a to jak ve vztahu zejména k § 12 písm. b) zákona o azylu, tak i co do případné existence překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Na základě uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a to pro vady řízení, i když s ohledem na všechny okolnosti případu neshledal zásadní pochybení správního orgánu.

Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové podal žalovaný správní orgán (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, a to podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel brojí proti výroku I., tj. výroku, jímž se zrušuje jím vydané správní rozhodnutí a věc se mu vrací k dalšímu řízení. Stěžovatel předně namítá, že krajský soud nerespektoval § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. [„Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může (žalobce) jen ve lhůtě pro podání žaloby.“] a § 75 odst. 1 s. ř. s. („Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“) a místo toho se odvolal na aplikační přednost mezinárodních smluv podle čl. 10 Ústavy. Stěžovatel v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 292/2004 - 76, podle kterého každý žadatel o azyl není automaticky uprchlíkem ve smyslu Ženevské úmluvy. Stát tedy není povinen v rámci azylového řízení posoudit žádost každého žadatele o azyl prizmatem Ženevské úmluvy. Krajskému soudu dále vytýká, že též pochybil, uložil-li stěžovateli přezkoumat nejenom případnou existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, ale i důvody pro udělení azylu podle § 12 tohoto zákona, což nelze podřadit Ženevské úmluvě (odvolává se přitom opět na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu). Pokud krajský soud konstatoval, že správní orgán nepochybil, neboť důkazy předložené žalobcem mu nebyly a ani nemohly být v době rozhodování známy, a zároveň rozhodnutí stěžovatele zrušil pro vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení, není stěžovateli zřejmé, jaké vady mělo řízení před správním orgánem. Stěžovatel se domnívá, že v době, kdy o žádosti o udělení azylu rozhodoval, dostatečně objasnil konkrétní okolnosti případu a svůj závěr o neudělení azylu podle § 12, 13 a 14 zákona o azylu a o nevyslovení překážky vycestování podle § 91

tohoto zákona podložil relevantními informacemi a řádně odůvodnil. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 170/2004 - 77, podle něhož řízení o udělení azylu je prováděno zásadou aktivity žadatele o azyl. K tomu stěžovatel uvádí, že při pohovoru konaném dne 2. 8. 2005 žalobce výslovně sdělil, že nemá žádné dokumenty, které by chtěl doložit k žádosti o azyl. Správní orgán tudíž rozhodoval na základě objektivně zjištěného skutečného stavu věci a žalobce, který ve správním řízení svou stranickou legitimaci nezmínil, předložil nové důkazy až v podané žalobě. Pokud se změnila důkazní situace po nabytí právní moci správního rozhodnutí, nové důkazy může žalobce předložit správnímu orgánu při opakované žádosti o azyl, kdy správní orgán posoudí podle § 10 odst. 4 zákona o azylu jejich závažnost v rámci posuzování žádosti o prominutí lhůty pro podání opakované žádosti o udělení azylu. Stěžovatel uvádí, že jeho kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se v daném případě jedná o zásadní pochybení krajského soudu, které by mělo zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele a přitom odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 26/2006. Správní orgán by totiž v případě, kdy by soudy rušily jeho rozhodnutí jako sice bezchybná, avšak s odůvodněním, že nové důkazy mohou případně toto rozhodnutí změnit, byl postaven do neřešitelné situace, kdy měl povinnost rozhodovat i o důkazech, které neměl k dispozici, protože je žadatel o azyl předložil až soudu. Stejně tak stěžovatel považuje za zásadní názor krajského soudu týkající se povinnosti soudu neřídit se kogentními procesními normami a nedodržovat tím zásadu rovnosti účastníků soudního řízení, pokud se soud domnívá, že došlo k možnému naplnění § 33 odst. 1 Ženevské úmluvy. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc Krajskému soudu v Hradci Králové k dalšímu řízení.

Žalobce se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje s rozhodnutím Krajského soudu v Hradci Králové. Jakýkoliv jiný postup soudu by nutně vedl k porušení mezinárodněprávních závazků České republiky, a to nejen principu non-refoulement uvedeného mj. v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práva základních svobod, ale rovněž principu účinného právního prostředku nápravy uvedeného v čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nebezpečí, že žalobce bude v případě návratu pronásledován pro své politické přesvědčení, zde existovalo již v době vydání správního rozhodnutí. V průběhu soudního řízení pak bylo toto nebezpečí pouze doloženo důkazem, který žalobce neměl v průběhu správního řízení k dispozici. Uvedený důkaz však neměl ve vztahu k existenci nebezpečí pronásledování účinek konstitutivní, ale pouze deklaratorní. Rozhodnutí správního orgánu tak již v době jeho vydání bylo v rozporu s čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a to i přes to, že správní orgán v průběhu řízení neporušil žádnou z procesních norem a rozhodl na základě dostupných podkladů. Nicméně rozpor s uvedenými mezinárodními smlouvami tu existoval a soud se s touto skutečností musel vypořádat. Vzhledem k tomu, že normy vnitrostátního práva mu kvůli silné pozici koncentrační zásady možnost nalézt uspokojivé řešení nedaly, aplikoval soud na věc přímo normu práva mezinárodního a to v souladu s čl. 95 odst. 1 a čl. 10 Ústavy. Kdyby soud takto nepostupoval a zvolil přístup, jehož se domáhá stěžovatel, rozpor s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod by nebyl odstraněn. Projednávaná žaloba by tak vůbec nemohla být považována za účinný právní prostředek ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť jako taková by nebyla schopna zjednat nápravu porušení práv v Úmluvě obsažených. K tomu žalobce cituje z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Chamaiev a 12 dalších proti Gruzii a Rusku,

§ 446: „Článek 13 (totiž) vyžaduje existenci vnitrostátního opravného prostředku opravňujícího národní »orgán« (nejen) posoudit obsah stížnosti opírající se o Úmluvu (ale) navíc (i) zjednat příslušnou nápravu“. Čl. 13 sice nestanoví, jakým způsobem jednotlivé státy tohoto stavu mají dosáhnout, to je necháno jejich úvaze, nicméně žádný orgán státu se při zásahu do práv podle Úmluvy nemůže dovolávat respektování vnitrostátních norem. Ke konstatování stěžovatele, že žalobce může požádat o prominutí lhůty k podání nové žádosti o azyl, žalobce uvádí, že podání nové žádosti o azyl a vydání nového rozhodnutí ve věci by bylo schopno zhojit porušení čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, nicméně takovýto postup mu neskýtá dostatečné záruky, že k porušení principu non-refoulement nedojde a nelze proto mluvit o „účinném právním prostředku nápravy“. V daném případě totiž žalobce nemá možnost bezprostředně po ukončení soudního řízení podat novou žádost o azyl, neboť podle § 10 odst. 3 zákona o azylu cizinec, který v České republice o udělení azylu již žádal, je oprávněn podat žádost o udělení azylu nejdříve 2 roky od pravomocného ukončení předchozího řízení. V případě, že cizinec požádal o soudní přezkum správního rozhodnutí, považuje se za počátek dvouleté lhůty den nabytí právní moci soudního rozhodnutí. Žalobce by tak měl pouze možnost požádat o prominutí dvouleté lhůty podle § 10 odst. 4 zákona o azylu a v tomto řízení předložit nově získané důkazy. Podle § 10 odst. 4 zákona o azylu uvedenou lhůtu může správní orgán prominout v případě hodném zvláštního zřetele. Toto ustanovení tak ponechává otázku prominutí lhůty na volném uvážení správního orgánu. Pokud tedy správní orgán po pečlivém zvážení všech okolností neshledá důvod k prominutí lhůty, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci. Následný rozsah přezkumu správního rozhodnutí soudem je pak omezený a může se týkat pouze otázek, zda cizinec nebyl v předcházejícím řízení zkrácen na svých procesních právech či zda rozhodnutí není výrazem libovůle správního orgánu. Soud nemůže posoudit rozhodnutí z hlediska jeho věcné správnosti a nahradit úvahu správního orgánu ohledně neprominutí lhůty úvahou vlastní. Další relevantní skutečností je, že rozhodnutí správního orgánu o neprominutí dvouleté lhůty není rozhodnutím ministerstva ve věci azylu ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o azylu. Z toho důvodu na soudní přezkum takového rozhodnutí nelze aplikovat speciální ustanovení obsažené v hlavě IV zákona o azylu, ale pouze obecná ustanovení soudního řádu správního. Podaná žaloba tak nemá ze zákona odkladný účinek a cizinci žádné ustanovení právního řádu České republiky nedává možnost vyčkat ještě na území státu na výsledek soudního přezkumu nebo alespoň na výsledek žádosti o přiznání odkladného účinku žaloby. Situace žalobce je o to komplikovanější, že v době, kdy řízení před krajským soudem bylo pravomocně ukončeno, bylo již platné rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Podání žádosti o prominutí dvouleté lhůty podle § 10 odst. 4 pak nemá na vykonatelnost správního vyhoštění žádný vliv a cizinecká policie jej proto může realizovat i v případě, že žalobce žádost o prominutí lhůty podal, nebo v případě, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu o neprominutí lhůty. K rozhodnutí o prominutí lhůty tak může dojít až poté, co bude žalobce vyhoštěn zpět do země původu v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nebo čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. K tomu žalobce cituje z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Conka proti Belgii, § 83: „...je třeba zdůraznit, že ustanovení čl. 13, stejně jako ostatní ustanovení Evropské úmluvy, vyžadují určité garance a nikoliv pouze dobrou vůli či uspořádání v praxi. To je důsledkem preeminence práva, jednoho ze základních principů demokratické společnosti, který je vlastní článkům Úmluvy.“. Krajský soud v Hradci Králové proto rozhodl v dané chvíli jediným možným způsobem, neboť jakékoliv jiné rozhodnutí by nutně vedlo nejen k porušení principu non-refoulement,

ale rovněž k porušení principu účinného právního prostředku nápravy uvedeného v čl. 13 Evropské úmluvy.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikováno nesprávné právní pravidlo, popř. je sice aplikováno správné právní pravidlo, ale je nesprávně interpretováno.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že v žádosti o udělení azylu ze dne 26. 7. 2005 žalobce uvedl, že od roku 1993 je členem politické strany RPG (Shromáždění guinejského lidu), resp. předsedou místní mládežnické organizace této strany. Zemi původu opustil v červnu 2005 kvůli strachu ze zatčení. Dále uvedl, že v r. 2003 vláda změnila ústavu v bodech týkajících se volby prezidenta. Opoziční politické strany, včetně strany, jejímž byl členem, proti této změně demonstrovaly. V témže roce byl během jedné z demonstrací zatčen a 8 měsíců bez procesu vězněn. Ve věznici byl fyzicky napaden dozorcí a poté musel strávit měsíc a 10 dnů v nemocnici. Koncem ledna 2005 byl uměle vyvolán převrat, z něhož byly nařčeny opoziční politické strany a jejich představitelé byli dáni na seznam hledaných osob; na tomto seznamu se ocitl i žalobce. Následně žalobce uprchl do Kansasy, kde se ukrýval, než si opatřil potřebné doklady (falešný pas), aby mohl zemi nelegálně opustit, neboť vzhledem k tomu, že je hledanou osobou, legálně vycestovat nemohl. Z Guineje odjel automobilem do Senegalu, odkud letecky přes Španělsko přicestoval do České republiky. Do Guineje se bojí vrátit, obává se zatčení, protože jeho jméno figuruje na seznamu hledaných osob. Tytéž skutečnosti žalobce v základních bodech shrnul i do vlastnoručně psaného prohlášení o důvodech své žádosti o udělení azylu. Při pohovoru dne 2. 8. 2005 pak žalobce sdělil, že je členem opoziční politické strany RPG, v níž působí jako předseda místní mládežnické organizace v Konakry, městské části M. Jako předseda mládežnické pobočky se účastnil stranických schůzí a získané informace předával mládeži v jím vedené pobočce. V lednu 2005 probíhaly nepokoje v ulicích, 19. ledna došlo k pokusu o atentát na prezidenta Conteho. Žalobce uvedl, že těchto nepokojů se neúčastnil a podle jeho vědomostí se jich neúčastnili ani jiní mládežníci ze strany RPG. V roce 2005 žádné problémy s policií či státními orgány neměl. Dozvěděl se však od generála z vrchního vojenského štábu, u něhož pracuje jeho bratranec, že v reakci na lednové nepokoje byl vytvořen seznam hledaných osob, na kterém je uvedeno i jeho jméno. Příčiny zařazení svého jména na tento seznam spatřoval jednak v tom, že – vzdor tomu, že se na rebeliích v roce 2005 nijak nepodílel – účastnil se demonstrací již v roce 2003, což tehdy vyústilo i v jeho zatčení, a jednak v tom, že byl představitelem opoziční politické strany. V souvislosti s tímto seznamem se obává zadržení, uvěznění a mučení, případně i usmrcení. K událostem z roku 2003 uvedl, že strana RPG organizovala demonstraci proti porušení ústavy, která umožňovala prezidentský mandát jen na 5 let. Této demonstrace se žalobce rovněž zúčastnil, poté byl zadržen. Aniž by proběhl jakýkoli proces či by byl z čehokoli obviněn, byl vězněn 8 měsíců. Ve věznici jej dozorce udeřil hlavní pušky, žalobce byl poté převezen do nemocnice a po léčení propuštěn. V dalším období pokračoval

ve svých politických aktivitách a problémy s policií neměl. Na otázku, zda má nějaké dokumenty, které chce doložit k žádosti o udělení azylu, žalobce odpověděl záporně. Stěžovatel následně rozhodl tak, že azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu se žalobci neuděluje a že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění pak mimo jiné uvedl, že to, že se žalobce „dozvěděl od svého bratrance, že jeho jméno je na seznamu osob v souvislosti se střelbou na prezidenta, samo o sobě nezakládá důvod k odůvodněným obavám z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu“. Stěžovatel dále konstatoval, že ani „pouhé tvrzení, že všichni členové RPG jsou podezřelí z toho, že vedou lidi k rebeliím, nelze v případě jmenovaného po posouzení jeho výpovědi považovat za skutečnost, která by zakládala důvod k jeho opodstatněným obavám z pronásledování a konečně jeho poukaz na to, že na základě jeho minulosti z roku 2003 může být znovu zadržen, není možno podřadit pod důvody k udělení azylu.“ K žadatelově zadržení v souvislosti s účastí na demonstraci v roce 2003 stěžovatel argumentoval zprávou Ministerstva zahraničních věcí České republiky, „ve které je uvedeno, že počátkem listopadu přijalo Národní shromáždění zákon o amnestii týkající se veškerých deliktů politického charakteru, včetně trestních deliktů spáchaných v souvislosti s politickými aktivitami.“

Nejvyšší správní soud v první řadě musí konstatovat, že shledává určité pochybení v postupu Krajského soudu v Hradci Králové. Nejvyšší správní soud se především ztotožňuje s výrokem napadeného rozsudku, avšak s valnou částí odůvodnění rozsudku souhlasit nemůže. Nicméně s ohledem na to, že výroku rozsudku a pro správní orgán závaznému právnímu názoru (pokynu) vyslovenému v odůvodnění napadeného rozsudku musí zdejší soud přisvědčit, a s ohledem na to, že zdejší soud neshledal vady, pro něž by musel rušit rozhodnutí krajského soudu z úřední povinnosti, nejedná se o tak zásadní pochybení krajského soudu, že by mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Za této situace Nejvyšší správní soud především z hlediska procesní ekonomie nepokládá za vhodné napadený rozsudek zrušit a věc vrátit Krajskému soudu v Hradci Králové s tím, aby stěžovatelovo rozhodnutí „zrušil lépe“, a nedostatky v odůvodnění rozsudku krajského soudu napravuje níže v odůvodnění tohoto svého rozhodnutí. Krajský soud v Hradci Králové chybně pokládal spolu s žalobou předloženou kopií žalobcova průkazu člena strany RPG (podáno k poštovní přepravě dne 23. 12. 2005) a později prezentovaný článek z tiskoviny L'Observateur (Krajskému soudu v Hradci Králové došlo dne 6. 3. 2006, den podání k poštovní přepravě se ze spisu jmenovaného soudu zjistit nepodařilo) za rozšíření žaloby ve smyslu § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s., které lze učinit toliko ve lhůtě pro podání žaloby, jež v souzené věci činí 15 dnů ode dne oznámení správního rozhodnutí a která tak uplynula 28. 12. 2005. V důsledku toho pak krajský soud přistoupil – odvolav se na znění čl. 10 Ústavy České republiky – k bezprostřední aplikaci čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, což vyústilo při respektování zásady non-refoulement ke zrušení rozhodnutí stěžovatele. Nejvyšší správní soud – ponechávaje stranou, že Krajský soud v Hradci Králové poněkud přehlédl, že kopie žalobcova stranického průkazu byla předložena ještě před uplynutím lhůty pro podání žaloby (byla předložena spolu s žalobou, kterou krajský soud věcně projednal) – je nucen vyslovit přesvědčení, že pro prioritní aplikaci Úmluvy o právním postavení uprchlíků (ostatně ani jiné tzv. prezidentské mezinárodní smlouvy) nebylo v souzené věci žádného místa a k dosažení správného výsledku řízení (tj. výroku rozsudku) postačila „pouhá“ aplikace práva (stricto sensu) vnitrostátního. Kopii žalobcova stranického průkazu, jakož i předmětný článek z tiskoviny L'Observateur nelze v souzené věci ani v nejmenším považovat za rozšíření žaloby. V žalobě (a již v předchozím řízení před správním orgánem důsledně konzistentně)

žalobce vylíčil mimo jiné to, že je členem opoziční strany RPG a po nepokojích, které proběhly na začátku roku 2005, se dozvěděl, že jeho jméno figuruje na seznamu hledaných osob, a proto se rozhodl zemi původu opustit. Správnímu orgánu pak vytýkal, že jeho situaci posoudil chybně, když ji vyhodnotil tak, že žalobcovy obavy z pronásledování nejsou opodstatněné. Krajskému soudu žalobcem předložené listiny (kopie průkazu člena RPG a list L'Observateur) nelze v tomto světle považovat za nic jiného než listinné důkazy, jimiž dokládá své v žalobě (a tedy včas) uplatněné žalobní body. Tyto listiny nejsou v kontextu obsahu žaloby žádným rozšířením žaloby o nové žalobní body, tím méně pak rozšířením na dosud nenapadené výroky správního rozhodnutí. Soudní řád správní – na rozdíl od případu rozšíření žaloby – pak v žádném ze svých ustanovení neupravuje lhůtu, která by účastníky řízení omezovala v navrhování důkazů.

Dává-li Nejvyšší správní soud stěžovateli za pravdu v otázce – z hlediska souzené věci – druhořadé, že pro aplikaci mezinárodní smlouvy nebyl dán důvod, neznámá to, že jeho kasační stížnost je důvodná, neboť – jak již bylo uvedeno – výrok napadeného rozsudku i v tomto rozsudku vyslovený pro správní orgán závazný právní názor – jsou způsobilé obstát. V ostatních – a z hlediska souzené věci zásadních – svých námitkách se stěžovatel mylí.

Argumentuje-li stěžovatel tím, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, nelze mu dát bez dalšího za pravdu. Stěžovatel totiž opomíjí ustanovení § 77 odst. 2 věta druhá s. ř. s., podle něhož soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. To Krajský soud v Hradci Králové učinil. Na správnosti takového jeho postupu nic neubírá, pokud jej v odůvodnění svého rozsudku vysvětlil místy poněkud nenáležitě. Podle § 78 odst. 6 s. ř. s. pak platí, že zrušil-li soud rozhodnutí správního orgánu ve věci, v níž sám prováděl dokazování (což je právě tento případ), zahrne správní orgán v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí. Pro úplnost Nejvyšší správní soud také odkazuje na svůj rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, (publ. Pod č. 618/2005 Sb. NSS), v němž konstatoval, že „ustanovení § 77 s. ř. s. zakládá nejenom pravomoc soudu dokazováním upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také pravomoc dalšími důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec zjistit nový skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce. Přitom soud zváží rozsah doplňování dokazování tak, aby nenahrazoval činnost správního orgánu.“

Stěžovatel se dále odvolává na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 170/2004 - 77, z něhož dovozuje, že řízení o udělení azylu je provázáno zásadou aktivity žadatele o azyl. Avšak tento rozsudek se vyslovoval k aktivitě žadatele o udělení azylu stran tvrzení existence azylově relevantních důvodů. V souzené věci se ale o takový případ nejedná, nýbrž jde o povinnost důkazní, kterou je tradičně třeba podle procesualistické nauky od povinnosti tvrzení lišit. K tomu zdejší soud dodává, že třebaže již v minulosti vícekrát připustil, že vzhledem ke specifikům azylového řízení je třeba vyžadovat od žadatele o udělení azylu i určitou aktivitu ohledně povinnosti důkazní (tj. že zásadu vyšetřovací lze v případě azylového řízení vykládat vůči správnímu orgánu poněkud méně striktně než je obecně v odvětví správního práva obvyklé), neznámá

to ovšem, že na svou vlastní důkazní povinnost smí správní orgán rezignovat docela. Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že obecně je třeba vycházet z toho, že pokud shromážděné dostupné důkazy nejsou s to rozptýlit pochybnosti o tom, že u žadatele nejsou dány azylově relevantní důvody, popř. překážky vycestování, musí správní orgán rozhodnout ve prospěch žadatele o udělení azylu. Vytýká-li stěžovatel krajskému soudu, že jeho rozhodnutí zrušil pro vady řízení a zároveň uvedl, že stěžovatel nepochybil, neboť důkazy předložené žalobcem mu nebyly a ani nemohly být v době rozhodování známy, musí zdejší soud konstatovat, že se s tímto vnitřně rozporným hodnocením Krajského soudu v Hradci Králové neztotožňuje. Krajský soud sice správně stěžovatelovo rozhodnutí zrušil, na místě však bylo vytknout mu nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť i bez podstatné změny důkazní situace, která nastala v řízení před krajským soudem, by nebylo možné souhlasit se stěžovatelovým tvrzením obsaženým v kasační stížnosti, že v době, kdy o žádosti o udělení azylu rozhodoval, dostatečně objasnil konkrétní okolnosti případu a svůj závěr o neudělení azylu podle § 12, 13 a 14 zákona o azylu a o nevyslovení překážky vycestování podle § 91 tohoto zákona podložil relevantními informacemi a řádně odůvodnil. Toto stěžovatelovo přesvědčení Nejvyšší správní soud nesdílí (a to i za situace, že značně překvapivě sám žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti připouští, že správní orgán neporušil žádnou z procesních norem; otázkou pak zůstává, proč stěžovatelovo rozhodnutí napadl nikoli nedůvodnou žalobou), neboť shromážděné důkazy zahrnuté ve správním spisu nejsou způsobily odstranit pochybnosti o neexistenci azylově relevantních důvodů na straně žalobce. Snesené (poměrně obecné) zprávy o zemi původu vyložil stěžovatel jednostranně a do odůvodnění svého rozhodnutí z nich vtělil toliko ty argumenty, které podporovaly jeho závěr o neudělení azylu, resp. o neexistenci překážek vycestování. S ohledem na skutečnosti uváděné žalobcem ve správním řízení argumenty přinejmenším stejně významné, obsažené v těchto zprávách a svědčící o opaku, pominul, resp. je vůbec – aniž by objasnil motivaci takového postupu – nevzal na zřetel. Přitom však správní orgán musí přihlížet ke všem relevantním skutečnostem, které vyšly během řízení najevo. Stěžovatel rovněž nehodnotil žalobcovu situaci komplexně, v souhrnu jím uváděných skutečností, nýbrž jednotlivá žalobcova tvrzení (zprávami shromážděnými stěžovatelem nevyvrácená) vyňal ze souvislostí a zabýval se jimi především izolovaně. Dokladem toho je např. stěžovatelovo konstatování na konci druhé strany jeho rozhodnutí, že dozvěděl-li se žalobce „od svého bratrance“ (na tomto místě Nejvyšší správní soud ponechává stranou, že podle protokolu o pohovoru ze dne 2. 8. 2005 žalobce uvedl, že se tuto skutečnost dozvěděl od generála z vrchního vojenského štábu, u něhož pracuje jeho bratranec) o zařazení svého jména na seznam hledaných osob, nezakládá to „samo o sobě“ existenci odůvodněných obav z pronásledování. Podobně uprostřed třetí strany správního rozhodnutí stěžovatel uvádí, že „pouhé“ žalobcovo tvrzení o tom, že všichni členové RPG jsou podezřelí z toho, že vedou lidi k rebeliím neindikuje opodstatněné obavy z pronásledování. Takový postup při zjišťování stavu věci a separované hodnocení leckdy nerozlučně spjatých podkladů pro rozhodnutí pomíjející jejich vzájemné spojitosti vztyčuje bariéru náležitému objasnění věci. Právní hodnocení žalobcovy věci, jež stěžovatel zaujal ve svém rozhodnutí, je tak opřeno o skutkový stav, který nemá oporu v souhrnu podkladů, které stěžovatel opatřil. Tímto Nejvyšší správní soud vůbec nemíní zpochybňovat princip volného hodnocení důkazů, jímž byl postup správního orgánu podle v době rozhodování stěžovatele účinného ustanovení § 34 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ovládnut. Nejvyšší správní soud stěžovateli toliko připomíná, že důsledkem zásady volného hodnocení důkazů nemůže být absentující zdůvodnění toho, proč k určitým relevantním okolnostem správní orgán přihlédl, a k jiným nikoli, resp. toho, co jej vedlo

k tomu, že jistým skutečností přikládá určitý význam. Ostatně již Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 25. 2. 1997, č. j. 6 A 139/94 - 17, uvedl, že „pokud se (správní orgán) bez jakéhokoli zdůvodnění přikloní ke skupině důkazů, které podporují jedno skutkové zjištění, ... a pomine důkazy, z nichž vyvěrá opak, vybočuje tím ze zákonných mezí, které mu zákon pro hodnocení důkazů vytyčil.“ Nabízí se zmínit i přílehavé rozhodnutí prvorepublikového Nejvyššího správního soudu [Boh. A 3667/24 (9444/24)] hovořící o tom, že „zásada volného hodnocení důkazů nezbavuje však správní úřad povinnosti uvést v odůvodnění nálezu ony skutečnosti, že za prokázané uznal, a důvody, z nichž k tomuto svému přesvědčení dospěl.“ Leč tomuto v demokratickém právním státě axiomatickému požadavku na rozhodování veřejné moci stěžovatel dozajista nevyhověl. Ve svém rozhodnutí se vůbec nezabýval fakty obsaženými v jím shromážděných zprávách o zemi původu, které svědčí ve prospěch žalobce. Z informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 21. 1. 2005 je to především konstatování, že „některé protestní akce končí »pouhým« hromadným zatýkáním aktérů“, dále tvrzení, že navzdory přijetí zákona z listopadu 2003 o amnestii na politické delikty „záhy po vyhlášení amnestie však opět docházelo k zadržování opozičních činitelů, představitelů odborů apod.“ Naprosto nepochopitelně stěžovatel ponechal bez povšimnutí z hlediska žalobce klíčové sdělení téhož zdroje, že „v Guineji může být v současnosti pronásledován kdokoli, byť jen na základě vágního podezření“ či sdělení, že „k zadržování významných představitelů opozice však dochází, lze se domnívat, že dochází i k pronásledování členů řadových, kterým však není dopřána mediální publicita.“ Ze zprávy Ministerstva zahraničí USA pak stěžovatel nevěnoval pozornost zejména sdělením, že „bezpečnostní síly však svévolné zatýkání a zadržování běžně používaly“, „v praxi byla administrativní kontrola nad policií neefektivní a bezpečnostní síly jen vzácně dodržovaly trestní zákoník“. Z hlediska předchozí žalobcovy zkušenosti s vězněním se měl stěžovatel také zabývat zejména konstatováním téže zprávy, že „bezpečnostní síly uplatňují mučení a bití pro vynucování doznání a že používají i jiné formy brutality včetně držení vězňů bez styku s vnějším světem bez obvinění a za nelidských podmínek“ či „problémem bylo dlouhé držení ve vazbě před postavením před soud“. Ve světle uvedeného pak opět nijak nezdůvodněné prohlášení stěžovatele, pronesené na jednání před krajským soudem (pohříchu již při znalosti nové důkazní situace) a mající za cíl ospravedlnit závěr žalovaného správního orgánu, o tom, že „konstrukce žalobce je nevěrohodná“, vyznívá poněkud nepřesvědčivě.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud opětovně připomíná, že se plně ztotožňuje s pro stěžovatele závazným právním názorem vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, který – aby předešel nedorozumění – na tomto místě cituje: „Soud tak považuje v dané věci za nezbytné, aby se správní orgán seznámil se skutečnostmi, uvedenými v soudem provedených důkazech, a situaci žalobce znovu na základě těchto skutečností zhodnotil, a to jak ve vztahu zejména k ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tak i co do případné existence překážky vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu.“

V návaznosti na uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že není dán důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro který by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové zrušit. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší

a u žalobce podle obsahu spisu žádné náklady v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalovaného nezjistil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu